

דף יט.

עין משפט א.ג.

הו"מ סימן קנה פעיף י
עין לעיל דף יז. עין משפט א

עין משפט ב.

הו"מ סימן קנה פעיף יא

יא. אבן שהכובס מכה בגדים עד שיתלבנו, צריך להרחיק אותה ד' אמות
מכותל חבירו, שבעת שהכובס מכה עליה המים ניתזים ומזיקים לכותל.

עין משפט ד.

או"ח סימן רנז פעיף ג

ג. ד. הדברים המוסיפים הבל הם: פסולת של זיתים או של שומשומין
והזבל, ומלח, והסיד וחול בין לחים בין יבשים, ותבן וזגין ומוכין^ה
ועשבים בזמן ששלשתן לחין.

ואלו הדברים שאין מוסיפים^ו הבל: כסות ופירות וכנפי יונה או שאר
נוצות ונעורת של פשתן ונסורת של נגרים.

הגה: וי"א דמותר להטמין בסלעים אף שמוסיף הבל דמילתא דלא שכיחא לא
גזרו בזה חכמים^ז.

עין משפט ה.

או"ח סימן רנט פעיף א

א. א. צמר גפן או בגדים בלויים שטמן בהם דרך מקרה אסור לטלטלן^ח,
אלא מנער הכיסוי^ט והן נופלות וכגון שמקצתן מגולה^י שאין זה

ה. כגון צמר גפן וכל דבר רך הוי מוכין ומוסיף הבל, ב"י מרש"י.

ו. שהם מחזיקים את החום, פרישה אות ז'.

ז. היינו אבנים שאש יוצא מהן, מתוס' ב"ב י"ט ע"א.

אפר חם, דבר שאין מוסיף הבל הוא, אם לא שיש בו קצת גחלים, רש"ל, כה"ח אות כ"ח.

ח. שבת מ"ח כאביי, דמוקצין הן למלאכה ואסורין לטלטלם, ב"י.

ט. שיש עליו תורת כלי.

י. ואז אוחז הכיסוי במקום המגולה ומנערן שאז הוי טלטול מן הצד שהתירו אפי'
במוקצה. לבוש.

טלטול אלא מן הצד.

ואם יחדן כ לשם כך מותר לטלטלן.

א. ב. טמן ל בגיזי צמר אפי' לא יחדן לשם כך מותר לטלטלן^ז, והנ"מ שאינם עומדים לסחורה אבל עומדים לסחורה^ח צריכים יחוד^ט. ואם טמן בהם בלא יחוד מנער הכיסוי והן נופלות, דהיינו שנוטל כיסוי הקדירה שיש תורת כלי עליו, ואע"פ שהם עליה מותר דלא נעשה בסיס להן^ע.

דף יט:

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן רצה סעיף ד

ה. ישנו איסור הרכבה אפי' תחת הקרקע, כגון זמורת הגפן שהבריכה תחת האדמה אסור לזרוע עליה ירק אלא א"כ יש על גבה ג' טפחים.

ואם יכול לנער הכיסוי גם בלי שמקצתו מגולה ג"כ מותר לנערו. כה"ח אות ג'. ואם אין מקצתו מגולה ואינו יכול לנער הכיסוי, אם יכול לתחוב דבר ולנער מותר. ועיין בסי' ש"א סעיף ט', ובמ"א ס"ק ה'.

כ. שאז תורת כלי עליהם ע"י הייחוד, רש"י, והיינו שאומר בפירוש בפיו, ולא רק במחשבה, כ"כ הא"א באות ב', אבל המ"ב באות ה' כתב דדי במחשבה, ועיין בסי' ש"ח סעיף כ'.

ויחוד היינו שיחדן לכך לעולם, מ"א ס"ק ב', אבל י"א דרק באבנים גם ביחדן לשבת אחת לא הוי יחוד. וכתב הכה"ח דיש להקל וא"צ יחוד לעולם כאן. כה"ח אות ה'.

ל. ודוקא טמן בהם אינם מוקצה, אבל בלא טמן הם מוקצה, כה"ח אות ו'. ומשום שגיזי צמר אינם חשובים כ"כ כמו מוכין די להם בטמן בהם בפועל אפי' בלי יחדן, ב"י, ומ"א ס"ק ג'. ועיין בכה"ח אות ז'.

מ. וכל שטמן בהם פעם אחת מותר לטלטלן לעולם גם בלי יחדן, א"ר אות ה'.

נ. ונתנם לאוצר ומקפיד עליהם כמבואר בסי' ש"ח סעיף א', מ"א ס"ק ד', אבל הא"ר כתב דדוקא בכלים בעינן מקפיד עליהם ולא בגיזי צמר.

ס. כאן לא כתב לעולם כמו בסעיף ב' לגבי אבנים ולבנים ודי ביחוד לשבת אחת, כה"ח אות י'.

ע. דאין הכיסוי משמש לצמר אלא אדרבא הצמר משמש ג"כ לקדירה לחממה, מ"א ס"ק ו'.

ואפי' הבריך הזמורה בתוך דלעת שיבשה, או בתוך סילון של חרס פ, אסור משום שנשרש בה והוה כמרכיב ירק באילן, ואם היה על גבה פחות מג' טפחים אסור לזרוע על גבה אבל מותר לזרוע בצדה ז.

ה. ו. אם הבריך הזמורה בתוך סלע קשה, אפי' אין עליה עפר ג' טפחים רק ג' אצבעות, מותר להביא עליה זרעים, במה דברים אמורים כשאין עיקר הגפן נראה, אבל אם נראה צריך להרחיק ו' טפחים לכל רוח, ואח"כ זורע כמו שמרחק מכל גפן יחידית שלא הוברכה.

עין משפט ג. חו"מ סימן קנה פעיף ו

ו. ח. אסור לאדם להשתין בצד כותל חבירו אלא א"כ הרחיק ג' טפחים ק, ואם הוא של אבנים מספיק הרחקת טפה, ואם הוא של צחיח סלע מותר מצידו אפי' בלא הרחקה.

- פ. והטור כתב של עץ. ש"ך ס"ק ד'. והדרישה כתב שגם בטור צ"ל של חרס, וכן נראה מדברי מר"ן בבדק הבית, ברכי יוסף.
- צ. והש"ך בס"ק ה' כתב דטוב ליזהר לכתחילה ולהחמיר שלא לזרוע תוך ג' טפחים שכן דעת הר"ן והתוס'.
- ק. רמב"ם פ"ט משכנים הלכה ו'. אבל בגומא אפי' בסלע צריך להרחיק, אולם בב"י כתב דאפי' בגומא אין צריך הרחקה בסלע. סמ"ע ס"ק כ"ב.